

МИ Є ЗЛУЧЕНІ З ХРИСТОМ

Святкування 50ти річного ювілею Вінніпезької Митрополії Української Католицької Церкви в Канаді це є надзвичайний час, час коли ми маємо нагоду глибоко задуматись – як Церква і як кожен християнин – над нашим Християнським покликанням, і з повною ревністю старатися відповісти на покликання Христа бути ближче до нього.

Зараз ми продовжуємо наші глибокі духовні роздуми, які є важливою частиною святкування нашого Ювілею націленого на духовне відновлення.

Сьогодні кожна Українська Католицька парафія по цілій Канаді разом збираються, щоб розважити над темою “Ми є злучені з Христом.”

Теми: Непомильний знак люблячої Божої присутності; Починається в людському серці; Справа єдності / справа Христа.

Непомильний знак люблячої Божої присутності

Кожна християнська спільнота – епархія, парафія, родина, - покликана до того, щоб через взаємну любов, через прощення й примирення – тобто через єдність у Христовій любові – бути свідком люблячої Христової присутності у світі, аби світ увірував, що Христос справді з нами і перебуває в нас.

Ісус перед своєю смертю в окремий спосіб молився за єдність в його любові: „Отче святий, бережи їх, тих, що ти мені передав, щоб були одно, як ми, щоб вони були в нас об’єднані, щоб світ увірував, що ти мене послав” (пор. Йо. 17).

Силою Тайни Хрещення кожен з нас має відповідальність стриміти до тієї єдності й молитися про ту єдність у Христі.

Однією з головних тем на довгих і глибоких дискусій на Другому Ватиканському соборі була „ПРИМИРЕННЯ ТА ЄДНІСТЬ УСІХ ХРИСТІЯН”. Але тієї єдності годі сподіватися, коли в поодиноких церквах, епархіях, парафіях, родинях немає єдності. Іншими словами – ми мусимо починати від самих себе.

У своїй енцикліці „ЄВАНГЕЛІЗАЦІЯ У СУЧАСНОМУ СВІТІ” папа Павло VI називає родину домашньою церквою. Як церква, так і родина має бути місцем, де передається Євангеліє та звідки вона випромінюється. У родині, де панує свідомість цього післаництва, - усі члени стають одночасно вісниками люблячої Христової присутності та приймачами Радісної Новини.

Тому євангелізація, духовне навчання повинно починатися в родині. Саме в родинному середовищі перше пізнаємо Бога. В часі Тайни Хрещення, подаючи новоохрещеному горючу свічку, священник каже: „Прийми оцю горючу свічку і старайся в усьому житті своєму просвічуватися світлом добрих діл”.

Християнська родина стає ясним і виразним знаком люблячої Христової присутності, і тим самим притягає інших до Христа, а саме коли світло віри і добрих діл, любові, милосердя й примирення ясно й виразно проявляються в поодиноких членах родини.

Візьмімо, для прикладу, парафіяльне життя. Кожної неділі люди сходяться разом на Службу Божу. Служба Божа має бути найяснішим видимим знаком нашої єдності у Христовій любові.

Питання: чи справді любов Бога й ближнього спонукують нас приходити до церкви на Службу Божу, щоб, як співаємо в часі Служби Божої „одногосно й одним серцем славити Бога”? Люди разом у церкві, під одним дахом. Але, чи є наші серця об'єднані не лише з тими, хто є в церкві, але і з тими, хто з різних причин не є у церкві: з хворими, немічними, убогими, з тими, котрі потребують нашої помочі, любові, з ворогами, які потребують нашого прощення. Бо ми всі творимо одне тіло.

Ісус сказав: „Коли, приносячи до престолу жертву, згадаєш собі, що твій брат має щось проти тебе – то йди перше і примирися зі своїм братом...”

Колись казали, що можна було впізнати доброго християнина-католика по тому, що ходив до церкви кожної неділі, не їв м'яса у п'ятницю і раз на рік сповідався й причащався. Тим часом Ісус каже: „По тому пізнають, що ви мої учні, коли любов матимете між собою”.

Єдність у Христі починається у людському серці

Фарисеї, духовна еліта за часів Ісуса Христа були великими оборонцями віри та своїх народних і релігійних звичаїв. Але коли Бог замешкав між ними – вони його не впізнали, не прийняли. „Ми маємо закон, - казали вони - і згідно цього закону він має вмерти”. Так і сталося.

Сьогодні ми убиваємо Господній Дух в нашому серці, коли звертаємо увагу на зовнішнє заховування релігійних практик, звичаїв, законів, правил, а любові у собі не маємо. Тоді наше церковне, релігійне життя подібне до писанки, що ззовні гарна, красна, а всередині порожня.

Тим-то євангелист Йоан застерігає нас від такої нещирості, кажучи: „Той, хто каже, що любить Бога, якого не бачить, а ненавидить свого брата, якого бачить – говорить неправду”.

Коли в нас не панує Христова любов, примирення – ми нічого нового не кажемо тим, які на нас споглядають. Ми не є радісною новиною для світу. Ми не є світлом для тих, хто сидить у темряві. Ми не є правдивою Христовою Церквою.

„З повноти серця промовляють уста”. Те, що ми бачимо назовні – є ознакою того, що криється в нутрі. Аби була зовнішня єдність – перше мусить бути внутрішня єдність. Аби був мир, спокій у суспільстві – перше мусить бути мир і спокій в поодиноких серцях членів того ж суспільства.

Нещасливе родинне життя свідчить про нещасливий стан поодиноких душ тієї родини. Незлагодa, сварні у суспільстві є певним знаком неспокою серця

поодиноких громадян того ж суспільства. Тим-то, заки можемо полагодити справи громади, мусимо полагодити справу самих себе.

Справа єдності - справа Христа

Ніяка людська сила не може нас з'єднати. Ніякий священник, ані єпископ чи архієпископ, чи митрополит, чи патріарх. Бо це понад людські сили. Справа з'єднання християнських церков є, перш за все, внутрішньою справою, справою Христа. Тільки безмежна й безоглядна Божа любов може з'єднати.

Сказав Господь: „Коли мій народ, що зветься моїм ім'ям, упокориться, буде молитись та шукати обличчя мого і навернеться від злих доріг своїх – то я почую з неба, прошу гріхи їхні і вигою їхню землю” (1 Хрон. 7:14).

Ювілейна Молитва

Господи, Ісусе Христе, поглянь ласкавим оком на нашу Митрополію, 50^{ти} ліття заснування якої святкуємо. Дякуємо за всі дані нам ласки впродовж 50 років нашого існування.

Рівночасно просимо й благаємо тебе, Ісусе, дай нам чим раз ясніше пізнати твоє милосердне обличчя, та що всі ми є возлюбленими дітьми одного Небесного Отця.

Тому просимо ласки витривалости у вірі, та щоб зєдинені у твоїй безмежній любові, ми могли з новим запалом, любов'ю й милосердям продовжувати діло спасіння на славу Бога Отця.

Нехай буде воля Твоя, як на небі так і на землі! Амінь.